

Den brutala gentlemannasporten

Publicerad: 26 januari 2016

Författare: Mikael Mjörnberg

Många tycks glömma att handbollen är en brutal gentlemannasport som de flesta tycker om mellan mästerskapen. Det vore kul om fler lät sig förföras av den flärdfulla sporten även på vardaglig basis.

Får handbollen verkligen den uppskattning sporten förtjänar? Får spelarna som utövar det sofistikerade gladiatorspelet den uppskattning de i själva verket förtjänar? Finns det någon större gentlemannasport än just handboll?

Svaret på ovanstående frågeställningar är i samtliga fall nej. Solklara nej.

Jag blir lite förvånad varje gång ett stort mästerskap lockar den större publiken till teveapparaterna. För varje gång är det samma visa.

Det skrivs spaltmeter av hyllningar till sporten handboll i de sociala medierna. Mycket för att det är väldigt bra tv-underhållning naturligtvis, men framförallt för att den trots den hårda kampen är så ren.

I mitt maxade Twitter-flöde har den ena stora idrottsprofilen efter den andra, från olika idrotter, hyllat sporten handboll och spelarnas förmåga att spela fysiskt utan att det blir gnäll.

Profilen som dagligen följer andra stora sporter som ishockey eller fotboll där gnället, filmningarna och snacket blivit en del av vardagen hyllar sporten där en spelare kan halvdö efter en fulsmäll för att minuten senare ta syndaren i hand och spela vidare.

Jag instämmer i de hyllningarna, men tycker att det är lite märkligt att så många från mästerskap till mästerskap tycks glömma att det är just det som personifierar sporten handboll.

Ingen annan lagidrott står så tydligt för givande och tagande. Du ger en smäll, du tar en smäll, du biter ihop och gnäller för bövelen inte på varken motståndare eller domare.

Förmodligen är det därför en så extremt fysisk och ibland rent av brutal idrott kan framstå som så oerhört sympatisk. Det är tufft, men det är renhårigt.

Det gör också att det är de som ber minst om ursäkt för sig som blir mest framgångsrika. De som vågar ta för sig mest och gärna mangla över sin motståndare. Det är de som blir segrare.

Där kan jag tycka att svenska handbollslag och kanske då snarast i allsvenskan har lite mer att hämta. Man kan inte förklara bort förluster med att "sådan är handbollen" eller tycka att det är okej att förlora om man ändå gjort en ganska bra insats. Det måste in lite mer kompromisslöshet, en tjurighet att vägra vika ner sig. Den kan jag tycka saknas ibland, så väl hos LIF Lindesberg som hos lagets motståndare i den jämna serie vi kallar allsvenskan.

Och då är vi tillbaka till inledningen av den här krönikan. Får handbollen den uppskattning den förtjänar? Svaret är som sagt nej.

Om fler av de som hyllar och älskar sporten när det går mästerskap på teve skulle börja intressera sig för idrotten även i vardagen, då är jag övertygad att lite mer av det kompromisslösa skulle spilla över även ned på klubbblagsnivån (härmed inte sagt att det inte finns på klubbblagsnivå, det vet vi ju alla att det gör). Hela vägen ner i allsvenskan. Interesse har ju en tendens att piska upp så väl känslor som intensitet.

Fick handbollen ett större publikt gensvar. Ja, då skulle den också bli ännu roligare att följa långt ner på den svenska klubbblagsnivån.

Kom igen nu alla som sitter och jublar vid teveapparaterna!